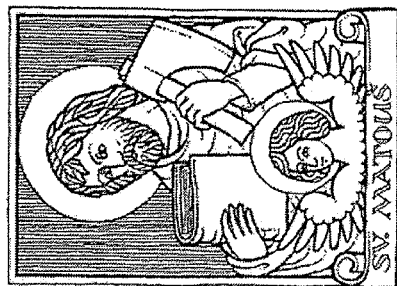

MATOUŠ

ČÍSLO 46

Čas dušičkový 2007

Občasník farního společenství Fryšavy a Sněžného.

Na první pohled zavání čas dušičkový trochu melancholií až pesimismem, konec, smrt. Jestli něco z naší budoucnosti víme dojista jistě, pak je právě to, že umřeme. Tohle nás určitě nemine – a velmi pravděpodobně se stane dřív, než si myslíme.

A tak není zbytečnou věcí nad touhle svou životní jistotou se trochu zamyslet. Co o ní nevíme, co o ní tušíme, co víme?

Přejeme vám trochu klidu a pohody k dušičkovým úvahám

Vaši kněží P. Pavel a Ladislav

Přehled bohoslužeb a vyučování náboženství

Fryšava: neděle - mše sv. 8:45 hod.
středa - mše pro mládež 18:00 hod.
pátek - mše nebo nešpory 18:00 hod.
(První pátek v měsíci je mše svatá, v ostatní
pátky probíhají ve stejný čas nešpory.)
vyučování náboženství - středa 12:15 hod.

Sněžné: neděle - mše sv. 10:30 hod.
vyučování náboženství: čtvrtek 16:45 hod.
Krásné: léto - sobota 17:00 hod.
zima - sobota 16:00 hod.

„Tak jako narození je bolestným tajemstvím mezi matkou a dítětem, tak smrt je bolestným tajemstvím mezi Bohem a člověkem. Smrt je veliké znovuzrození v Bohu.“

Tato slova myslitele Teilharda de Chardin vyjadřují sílu křesťanství, v němž smrt ztrácí svou hrůzu.

SPOLEČENSTVÍ SE ZEMŘELÝMI

Když se někde sejde farní obec v kostele nebo na hřbitově ke vzpomínce na své zemřelé, ukazuje tím, že na své zemřelé nezapomněla, že je ze své myslí neodepsala. Má to svou důležitost a dosah – i pro život živých v obci.

My se věnujeme vzpomínce na zemřelé při každé nedělní bohoslužbě v kostele, ale teď jsou naši zemřelí hlavním předmětem našeho vzpomínání.

Na jejich hrobech si můžeme dobře uvědomit, co je v životě trvalé, co přežije smrt – a co je chvilkové, pomíjivé.

Co je pomíjivé?

Zde už není důležité, co zemřelý kdy byl, ale jaký byl.

Různé tituly a hodnosti se mohou dostat ještě na úmrtní oznámení, mohou je pozůstalí dát vysekat i na hřbitovní náhrobky, ale zde už to působí až dojemně bezmocně. Nazí na svět přicházíme a nazí ze světa odcházíme. To, čím se obklopíme během života, to smrt nepřezíje. Tituly, majetek, původ z „lepší“ rodin – to vše už nic neznamená. Ne nadarmo jsou zemřelí při zádušních bohoslužbách jmenováni už jen křesťanským jménem: Tvůj služebník Karel, tvá služebnice Pavlína.

A co zůstává?

Když smrt odvála plevy, zůstává zrna, jádro: zůstává to, jakým člověk byl, co vykonal. Jakou byl osobností. Ta osobnost zůstává dál a působí dál mezi lidmi, kteří zemřelého znali. Ba někdy začne dílo zemřelých působit po jejich smrti víc než oni zmohli za svého života.

Zatím co oni se vracejí do Zdroje života, tam, odkud přišli na svět, zde na zemi zůstává jejich láska k lidem, které měli rádi. A ti žijí to

pocíťují a vnímají. Nejednou jsem slyšel: „Můj muž je se mnou. Já se vůbec necítím sama, já vnímám jeho blízkost každou chvíli.“

Zůstává zde i dílo, co kdo za živa vykonal pro jiné. Rodina bydlí v domě, který zemřelý otec postavil, opravil, zařídil.

Proto naše hřbitovy nejsou smetištěm, kam se odhazují nepotřebné věci. Naši mrtví nejsou pro nás věci, jsou dál našimi lidmi.

Tak mají zemřelí, co leží na hřbitově, dál vliv na náš život doma, v obci živých.

Učí nás, v čem je trvalá hodnota, co přežije smrt. Učí nás, že láska je elixírem nesmrtelnosti. Učí nás, že děláme-li něco jen a jen pro sebe, rozpadne se to, ale to, co děláme pro druhé, to naši smrt přežije.

A tak můžeme své zemřelé dál počítat mezi své přátele, mezi své učitele, mezi ty, co žijí s námi. Můžeme se od nich dál učit.

Je to dobré dílo, když se udržuje v pořádku svaté pole hřbitovní. Je to dobře, že je náš hřbitov největší zahradou v obci, kde je nejvíc květin, že je chrámem, v němž svítí nejvíc svíček.

Neboť na nás všechny, na mrtvé i živé platí, co řekl svatý Jan: „My víme, že jsme už přešli ze smrti do života, protože se máme mezi sebou rádi. Jen ten zůstává ve smrti, kdo nemá nikoho rád. A v tom je vrchol Boží lásky k nám, že můžeme beze strachu očekávat den své smrti – vždyť kde je láska, tam strach nemá místo.“

Naše zemřelé maminky, naši tátové, naše babičky, ti nás měli rádi. Ti nás mají rádi. Ti žijí svou láskou i dnes.

Pamatujme: Mezi zemřelými máme své dobré přátele. Přátele, kteří nám mohou pomáhat s naším životem.

CO JE ZA SMRTÍ?

Člověk je jediný tvor, který si takovou otázku klade – je jediný v celé přírodě, který ví, že umře.

Co bude za smrtí, po smrti? Je teď módní prohlášovat, že nic. Ale v přírodě kolem nás má všechno svůj smysl. Listí padá ze stromů, ale umírá proto, aby strom žil dál, aby mohl nasadit nové pupeny a zjara vyraší nové svěží listy. Není to proces zániku a smrti, co tu vidíme, je to změna života.

V přírodě kolem nás nic nezaniká, vše se jen mění. Proto člověk pochopil, že když odpadne jeho tělo jako zvadlý list, strom jeho života také nezaniká, jen se mění, obnovuje.

Je to tak opravdu? Může o tom někdo podat důkaz?

Byl jeden, který to tak hlásal. Ti, co s ním žili, tvrdili, že ho po jeho smrti viděli živého. Pravda, tohle se stalo před dvěma tisíci lety, ale dodnes jsou lidé (já a mnozí z vás se mezi ně radostně a vděčně počítáme), kteří věří, že tento Žijící i nás pozval do trvalého, věčného bytí, do života. My, kteří jsme uvěřili v Krista jako ve věčné živého, my jsme se spolehli na jeho příslib: „Kdo uvěří ve mne, bude žít i potom, až zemře tělesně.“

Tomuto věčné živému Pánu svěřujeme i naše zeměle. Prosíme za ně, modlíme se za ně, aby se jich Boží dobrota ujala, od jejich chyb a nedostatků je očistila, aby byli podobni zmrtevšvstalemu Pánu.

ŠANCE NA PŘEŽÍTÍ

Život za smrti – život na věky slibuje Ježíš těm, kdo v něj uvěří. Jak tomu rozumět?

Po druhé světové válce šel v Londýně po ulici katolický kněz. Najednou se k němu rozběhl neznámý muž a začal chvatně mluvit: „Pane faráři, musím vám povědět, co jsem zažil, když jsme osvobodili Řím. Váš papež si nás pozval na audienci. Když k nám mluvil o hrdinské smrti, neudržel jsem se a vykřikl jsem: „Před čtyřmi týdny mi syn, letec, shořel v sestřeleném letadle. Uvidím ho ještě?“

Papež se ke mně obrátil a řekl: „Synu, vaše otázka je krátká, ale potřebuje delší odpověď. Zvu vás k sobě po audienci.“ A potom se mnou hodinu seděl a vysvětloval mi, co rozumí Bible pod slovem „věčný život“.

Když jsem před časem o tom četl, pomyslel jsem si, že by takovou audienci u papeže potřebovalo víc lidí, než jen ten tatínek – voják.

Dnešní doba se k zemřelým mnohy chová nelidsky, nedává jim žádnou šanci na přežití smrti. Nad umírajícím potřásáme hlavou a říkáme: ten už nemá žádnou naději. Nad mrtvým říkáme: ten už má všechno za sebou.

Bůh však se k zemřelým nechová nelidsky. Když člověk ztrácí svoje človecenství, nabízí mu Bůh svůj život, svoje bytí, jako formu další

existence. Bůh nabízí člověku vytržení z tohoto časoprostoru a další trvání v silokřivkách jeho tvůrčí energie, ve výhni jeho lásky.

Ale pozor. Tento slib života v Bohu se nedotýká až budoucnosti, bytí za smrti, nějakého záhrobí! Naše věčnost už je tu! Naše věčnost začíná teď, tady, kde žijeme. Je-li Bůh čirá výheň lásky, pak vyrůstáme do této Boží věčnosti každým činem z lásky, každým dobrým skutkem, vším dobrým, co z lásky a v lásce děláme.

Kdo si začíná zvykne líbovat v ubližování druhým, v týrání jiných, v pomstychtivosti, ve zlu v jakémkoliv podobě, ten si tím volí formu své věčnosti: zlo. Lidově se tomu říká peklo.

Kdo se za živa vytrvale snaží o dobro, i když se mu to ne vždy daří, - kdo cení dobro víc než zlo, - kdo se raději zasměje než zanačává, - kdo mávne rukou a odpustí, místo aby se mstil, - kdo se snaží žít v lásce, ten už si staví své nebe.

Vidíte, nejsou to nějaké podivínské manýry, co se nám, křesťanům, zde hlásá. Proto nebude náboženství v žádné lidské společnosti zbytečností, ale nade vše potřebným základem lidských vztahů.

KUDY DO NEBE ?

Katolíci pořád mluví o nebi. Ale ještě mi nikdo z nich nedokázal vysvětlit, kde to nebe, kam se všichni tak těší, vlastně je. Snad někde ve vesmíru?

Odpověď na tuto otázku hledali lidé již ve starověku. Většinou se domnívali, že svět má třístupňové uspořádání – nebe, rovnou zemí a podsvětí. Nebe jako sídlo Boha nebo božstev se podle nich nacházelo nad nebeskou klenbou. Tato představa odpovídala tehdejší úrovni poznání. Na jednu stranu naivní, ovšem současně byla pokorná – měla místo pro Boha.

Novověká představa vycházela z teorie věčné hmoty a z poznatelnosti všeho. V tomto obraze světa již nebylo místo pro tajemství a tím pádem ani pro nebe. Dnešní věda se už nezabývá pouze popisem a pozorováním, ale hledá souvislosti a uvědomuje si i hranice poznání. Opět dává možný prostor Bohu jako stvořiteli. Ovšem pochopitelně neurčuje žádné místo, kde se Bůh nachází.

Nebe, to totiž není místo, ale stav. Je to náš domov, kde můžeme (ano, někteří už dnes!) zakoušet hřejivou lásku svého okolí. Křesťané tomu říkají společenství, kde jsou upřímné a láskyplné vztahy.

V nebi především není přítomno zlo. Přestane hrozit onen „Damoklův meč“, který visí jako nepřijemný stín, nad každou naší pozemskou radostí. Když totiž prožíváme štěstí, neustále se bojíme, že není trvalé a že nám je dříve nebo později něco či někdo pokazí. Z biblických textů vysvítá, že Boží blízkost v nebi je zdrojem radosti, klidu a pokoje.

Základní rozdíl mezi nebem a peklem není v teplotě, zápachu či bolesti, ale v tom, kdo stojí v centru těchto míst.

Uvidět v nebi Boha jako Otce a přítele tváří v tvář a navíc ve společnosti šťastných, to bude závěrečné rozluštění naší životní hádanky a naplnění mnoha tužeb. Všichni jsme k tomu pozváni, ovšem ne každý toho bude schopen a ne každý o to bude stát.

V Katol. týdeníku píše P. Pavel Konzbul,
spirituál Biskupského gymnázia v Brně

MĚSÍC DUCHŮ ANEB JAK SI ZÍSKAT MRTVÉ

Jak slaví památku zemřelých v Číně, popisuje dopisovatelka LN Klára Tylová.

Pokud na Thajvanu řeknete, že v nadcházejícím měsíci chystáte svatbu, stěhování, mnoho lidí nebude věřit vlastním uším. Podle čínského lunárního kalendáře totiž začal „Měsíc duchů“. V pondělí se otevřely brány do jiných světů a duše zemřelých nyní bloudí mezi živými. Až do desátého září je proto hlavním úkolem poskytovat mrtvým vše, co potřebují, a zároveň se jim vyhýbat.

Tradice „Měsíce duchů“ se udržuje v celém čínsky mluvícím světě – lidé pálí papírové atrapy všeho, co by se duchům mohlo hodit, miniaturní televize, auto nebo domy a na stolcích před svými domy či obchody nabízejí duchům nejrůznější laskominy. I tady je ale možné pozorovat, jak se snoubí prastaré zvyky se světem moderních velkoměst. To když se kromě tradičních pochutin na stolku objeví pizza, či když lidé darují duchům plechovku piva Heineken.

„Měsíc duchů“ ale život ve velkoměstech ovlivňuje i jinak. Lidé věří, že v noci se duchové potulují venku a ochota zaměstnanců pracovat

přesčas se tak snižuje. Během „Měsíce duchů“ se totiž na zemi vracejí nejen milovaní blízcí, ale i duše bez domova – lidé, kteří zemřeli ve válkách, při epidemiích nebo kteří byli zavražděni. Proto si lidé v tomto měsíci noční vycházky raději odpírají.

„Měsíc duchů“ má vliv i na obchod. Prodejci nemovitostí a aut vědí, že přichází jejich krizový měsíc. Stěhování nebo změna auta v „Měsíci duchů“ může totiž znamenat neštěstí. Odkládají se také svatby a přímořská letoviska jsou tabu. Plavat v moři je jednoznačný hazard. Ve vodě totiž čekají duše těch, kteří utonuli, aby pod hladinu stáhly novou oběť.

Na druhé straně si ale ruce mnou všichni, kdo mají co do činění s prodejem masa, ovoce či papírových peněz. Těch se jen na Tchaj-wanu spálí kolem dvou tisíc tun. To každoročně způsobuje zhoršení kvality ovzduší a vláda se proto snaží lidi přimět, aby pálili méně.

DĚTI V KOSTELE

Už nějaký čas visí ve vzduchu ožehavé téma – účast malých dětí při bohoslužbách v našem kostele a problém hluchosti, který je s tím spojen. Opakovaně jsme my, kněží, žádáni, abychom „s tím něco udělali“. A prosím, abyste to přijali vřídlně.

1) My všichni musíme být rádi, že tu rodiče s dětmi jsou! Děti jsou děti se vším, co k tomu patří, a jak říkává jeden starý pan farář: „Míra zlobení je přímo úměrná inteligenci!“ V dětech je budoucnost naší farnosti a pro tuto budoucnost jistě budeme ochotni leccos obětovat. A pokud se týká klidu – absolutní ticho nastane až v hrobě, což jistě nemá být podoba našeho kostela. Moje první prosba je tedy určena nám všem, kteří do kostela chodíme bez dětí: Pokud nás děti ruší, zkusme hledat nejdřív nějaké řešení sami pro sebe. Sedněme si blíž k oltáři, víc k reproduktorům, abychom lépe slyšeli. Texty bohoslužby slova vycházejí na každou neděli v Katolickém týdeníku, lze si koupit misálek, kde jsou k dispozici čtení i modlitby na celý rok, abychom je třeba mohli sledovat při mši na papíře. Je mi jasné, že vám tato informace moc neřká. Ještě jednou každého prosím o velkou míru pochopení a také ochotu sám nějak jít vstříc vyřešení tohoto problému.

2) Moje druhá prosba je určena všem rodičům s malými dětmi, jak s dětmi v kostele zacházet.

Děti se musejí k účasti na mši vychovávat.

Je třeba tomu od začátku trpělivě a nápaditě pomáhat. V určité chvíli je třeba dítě utiřit a zabavit hračkou, ale není úplně nejšťastnější, když je z toho automatické schéma: - Vcházíme do kostela, tady máš hračky, při odchodu odevzdat. Dítě je třeba zapojovat víc a víc do děje úměrně jeho možnostem. Takže: Už po cestě si vykládáme, za co jdeme prosit, za co děkovat, na co jsme zvědaví. Povzbuzujeme se, kdo si co zapamatuje a po mši to připomeneme druhým. V kostele pak hledáme s maminkou písničku ve zpěvníku, sledujeme v obrázkovém misálku, jestli pan farář nebo ministranti něco nevynechali, posloucháme slovíčko dětem, potichu si připomeneme, co přidáváme k darům přinášeným k oltáři, dáváme do košíčku, jdeme si pro křížek, po mši pro bonbon – ale pořád je třeba mít nějaký „háček“ (= co teď bude?), na který se chytá pozornost dítěte.

Pokud cítíme, že je dítě už za hranicí svých možností, klidně poodejděte podle potřeby, nebojte se, že se na vás někdo podívá křivě. Rodiče, kteří se dětem věnují, mají obdiv ostatních právě proto, že je někdy velmi vidět, jak se u toho zapotí. Problém s dítětem začíná nejčastěji tenkrát, když si ho rodiče nevíšmáji. To nemůže skončit jinak než „zlobením“.

3) A tím se dostáváme k poslednímu bodu – a sice co dělat, když vypukne při mši s dítětem krize?

Když dítě ruší opravdu citelně, dlouhodobě, a ve chvíli, kdy je nutno slyšet, to se týká především bohoslužby slova, tedy čtení z Písma a kázání. Tam mají pravdu ti, kteří prosí: My potřebujeme v kostele slyšet.

Prosím tedy tentokrát zase rodiče o nezbytnou ohleduplnost! Náš malý nemusí běhat odpředu dozadu s radostným výskáním, jak se mu daří mamince unikat, a chápu, že dunění odkopávané lavice či dopad kancionálu na dlažbu zní dětem jako rajská hudba, nicméně co my ostatní.

Pro tyto chvíle nouze máme v sakristii místo, kde je možno rodičům dosledovat mši a zároveň hlučností dítěte bez zbytečných nervů přejít. Nebojte se tam v nutném případě odejít kolem kostela zvenčí nebo i projít přes kostel dopředu – ty pohledy, které vás budou sledovat, budou vděčné! Hned jak to situace umožní, se děti zase mohou vracet mezi nás ostatní.

„Nechte maličké ke mně přijít!“ – říká Ježíš velmi vážně. A my všichni jistě toužíme, aby děti se v tomto kostele co nejintenzivněji s Pánem Ježíšem setkávaly. A apoštol Pavel radí: „Láska činí člověka vynalézavým!“ Věřím tomu, že ve světle těchto povzbuzení všichni pochopíme, co od nás v určité chvíli žádá křesťanská láska.

V Tomáškově píše
P. Petr Vrbacký

ROZVOD MANŽELSTVÍ NENÍ ŘEŠENÍ

Ptali se Ježíše, smí-li se muž rozvést se ženou. Ježíš odpověděl: „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuje.“

Pán Ježíš říká tedy k rozvodům NE, ale Praha vykazuje za loňský rok 960 sňatků a 1000 rozvodů.

Ježíš říká k rozvodům NE, ale při svatební hostině sedí vedle sebe obě tchyně a povídají si, co ty dva mladé čeká a jestli to vše dokážou zvládnout. A maminka nevěsty prohlásí: „No bůže, když jim to nepůjde, tak se rozvedou. Však jsou ještě mladí a berou se teprve poprvé.“

Pán Ježíš říká k rozvodům NE, ale ročně se u nás rozvádí na 15000 manželství. Ročně ztrácí jednoho z rodičů na 2000 dětí. Tolikrát děti prodělává každý rok s rodiči úděsné hrůzy rozvodových a porozvodových situací. Protože manželství může (občansky) zrušit soudce, ale rodičovství nemůže zrušit nikdo. Děti se s rodiči nerozvádějí.

Proč je tolik rozvodů?

Protože každá druhá svatba je uspěchaná po příliš krátké známosti. Berou si zidealizovanou představu, kterou má jeden o druhém, ale ne skutečnou osobu. Až začnou poznávat skutečnost, cítí se podvedeni a utíkají od sebe.

Proč je tolik rozvodů? Protože každá třetí nevěsta je těhotná a berou se z musu. Jeden herec napsal: „Je mi líto každého kluka, který za pomoci alkoholu dostane dívku do postele hned první večer. Není to silák, je to ubožák, který za to moc zkusí.“

Proč je tolik rozvodů? – Protože každá čtvrtá nevěsta má vyšší vzdělání než pan ženich. Děvčátka jsou snaživá, kluci na učení líní a po

svatbě si hojí svůj pocit méněcennosti hrubostí: „Tak vidíš! Moje máma s osmiletkou knedlíky zvládla. Protože byla chytrá. A ty to s doktorátem zvládnout ne a ne. Protože seš hloupá.“ Vzděláním nesourodá manželství jsou harmonická jen vyjíměčně, když oba jsou inteligentní, zralí a charakterově vyspělí.

Proč je tolik rozvodů? – Protože se tak často berou ještě zamilovaní. Když umírá zamilovanost a mění se v náladovost, umírá i manželství: „Byl to omyl“ – křičí a utíkají od sebe.

Protože se tak často berou dospělí jen tělesně, ale povahou ještě děti. Děti zlobivé, dětinsky nestálé, dětinsky sobecké, dětinsky umíněné, žárlivé a hádavé. Kdosi si nad dětinskými šatky povzdech: „Jak jsou ty děti krásné, dokonale a jedinečné při prvním políbení.

A jak jsou hnusné při rozvodovém řízení. Jak jsou ubohé, když s řevem utíkají pod křídla svých maminek.“

Musí to tak mezi lidmi být? Nebo, ptejme se lépe takhle:

Je rozvod vždy špatné řešení?

Statistikové říkají, že tři čtvrtiny všech návrhů na rozvod podávají ženy. Nejčastější důvod: Partner nevyhovuje jejich nárokům a nechce se polepšit. To je většinou špatné řešení. Nejčastější důvod, proč se rozvádějí muži: Dali se ulovit přičinlivou slečnou. To je také špatné řešení.

Proč ženy podávají návrh na rozvod častěji než muži, to naznačuje známá anekdota:

Dívky si v ZOO prohlížejí pštrosa. Zřizovatel vysvětluje: „Pštros je pták velmi hloupý. Velice špatně vidí. Má ale jednu dobrou vlastnost: všechno stráví.“ – „To by byl manžel!“ – povzdechne si návštěvnice. Když k takovéhle hlouposti přistoupí ještě rozmazlenost a zhýčkanost z domova, to pak mladou paní při první těžkosti nenapadne nic chytřejšího, než rozvod.

Když pohádaným mladým manželům nikdo dost radikálně nevysvětlí, že rozvod je až posledním, krajním řešením, ne první věcí, po které se má sáhnout, jak se vyskytnou nějaké potíže, - pak se rozvedou. I muži, kteří utíkají od mrzuté manželky do náruče okouzlující dívky, zjistí brzo, že to byla jen operetní kulisa, jen kulisa ráje. Že i v novém manželství je na jeden sváteční den šest dnů všedních.

V jedné anketě odpověděla celá polovina rozvedených, že kdyby bylo možno vrátit se zpět, že by rozvod nevolili a hledali by jiné cesty k nápravě.

Jsou jiné cesty k řešení rozhádaných manželství? Jsou, ale ti dva to zpravidla sami najít nedokážou. Je třeba se pokud možno závčas obrátit na zkušeného kněze nebo jiného odborníka, který se touto problematikou profesionálně zabývá.

V čem je ta obtížnost, naznačuje pěkná bajka: Ve stráni žila rodina ježků. V létě jim bylo hej, ale pak přišel sychravý podzim, začalo jim být zima. Sousedé zajíci jim říkali: „To my, když je nám zima, stlačíme se dohromady a hřejeme jeden druhého.“ – Ježci to zkusili, ale byl z toho jen nářek. Píchali se navzájem a tak se zase rozběhli od sebe. A bylo jim zase zima. Tak se zase tlačili k sobě – a zase se píchali. Dělalí to tak dlouho, až našli tu pravou blízkost, kdy se ještě nepíchali a už se navzájem hráli.

Tu máte recept na vychladlé manželství. Někdy je nutno se na čásek oddělit, vzdálit. Pak hledat nutnou distanc a přístupnou blízkost.

Je rozvod někdy také správné řešení?

Na tuhle otázku není jiné odpovědi, než že zásadně rozvod není správné řešení nikdy. Ale i když je to řešení špatné, přesto je někdy nezbytné. Pán Ježíš řekl, že Mojžíš dovolil rozvod pro tvrdost lidského srdce, ale mezi jeho učedníky že to tak být nemá.

Jen svatý Matouš zná výjimku: „Každý, kdo propustil svou manželku, - vyjma pro cizoložství - hřeší.“ (Mt 5,32;19,9). Svatý Pavel zná také výjimku (1Kor 7,15) – rozvod pro různost víry.

Také dnešní církevní zákoník zná určité situace, za kterých je možno rozvést manželství uzavřené občanský nebo i církevně.

Méně milostrdní bývají k manželským ztroskotancům lidé kolem nich, „zbožní“ bližní. Ze strachu, že by si to mohli mladí manželé vzít za záminku k lehkomyšlným rozvodům, se málokdy mluví o právu na rozluku:

- tam, kde manželský vztah je mrtvý a místo lásky panuje nenávisť,
- tam, kde soužití se stalo stálým soužením a mučením,
- tam, kde neurotický či depresivní partner denně ohrožuje normální růst a vývoj dětí,
- tam, kde se vyčerpaly všechny možnosti léčení a návratu k živému vztahu.

Tam nezbyvá, než aby tato mrtvota manželství byla soudní pitvou ohledána a vydána pozůstalým k pohřbení.

Ale jako je plné nechtutností už rozvodové řízení – pitva té mrtvoly,
- tak je plný nechtutností i ten pohřeb. Jaképak loučení, když jsou
společně děti, -- když oba i po rozvodu žijí dál ve stejném bytě, - když se
vlekou a vlekou spory o rozdělení majetku a o právo na styk s dětmi...

A tak rozvod je někdy nevyhnutelný, ale nikdy to není nic dobrého,
vždy je to smrt lásky, pitva vztahů, pohřeb nadějí.

Dělejme všechno pro to, aby se mladí lidé pro manželství od mládí
vychovávali, aby ve svém domově viděli dobrý příklad pěkného
manželského života, aby se nebrali ukvapeně, aby vynaložili všechno
úsilí k vyléčení bolavého vztahu mezi manžely.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Jakmile je váš potomek dost starý,
aby mohl doma pomáhat,
většinou už zase není doma.

Theresa Bloomigdale

Je jedna cesta ke štěstí: přestat se trápit kvůli věcem,
které jsou mimo dosah vašich možností.

Epiktetos

V životě každého muže jsou tři etapy:

1. Věří v Mikuláše.
2. Nevěří v Mikuláše.
3. Dělá Mikuláše.

Anonym

.....
Matouš: farní občasník pro vnitřní potřebu vydává farnost Fryšava.